

τεῖχον τὸν Οὐδὸν Ὁ ναὸς ἦτο ἔρημος, ἡ νύξ ἀσέληνος, καὶ ὁ πτωχὸς ἐφημέριος ἔτρεμεν ἐν τῷ σκότει, ὅτε φοβεραὶ κραυγαὶ μετὰ θρήνων μεμιγμέναι ἀντήχησαν ἐν τῷ σκευοφυλακείῳ, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐξελθὼν μετ' ὀλίγον ἀνὴρ λευχείμων καὶ πελωρίου πτέρυγας φέρων ἐπὶ τῶν νώτων ἔσπευσε ν' ἀνάψῃ τὰ κηρία τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ Φρειδεῖκος εἶδε τότε ἄνθρωπον ἡμίγυμον, τὸν ὁποῖον δαιμονόσχημα φάσματα ἐκράτουν δεδεμένον· ἀλλ' ἡ προσοχὴ αὐτοῦ πρὸς τὴν θύραν τοῦ σκευοφυλακείου, δι' ἧς εἰσῆρχετο πρωτοφανῆς καὶ καταπληκτικὴ τις λιτανεία.

Ἐπὶ κεφαλῆς ἐβάδιζον οἱ ἅγιοι προστάται τῆς Μαγδεβουργείου Ἐκκλησίας, διακρινόμενοι ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς παραδόσεως ἀποδιδόμενων αὐτοῖς παρασῆμων· μετὰ τούτους εἰσῆλθον ἄγγελοι λευκοφόροι, ἠγούμενοι γυναικός, ἦν ἐκ τοῦ χρυσοῦ στεφάνου καὶ κυανοῦ πέπλου πᾶς τις ἠδύνατο εὐκόλως νὰ γνωρίσῃ ὡς τὴν Παναγίαν. Τούτοις εἶποντο ἕτεροι ἄγγελοι ἐνδεδυμένοι ἐρυθρομέλανας μανδύας, ἐν οἷς διεκρίνετο ὁ ἅγιος Μιχαήλ, πάλλων τῆν πλατυσίδηρον ῥομφαίαν του. Τελευταῖος δὲ εἰσῆλθεν ἐν μέσῳ κηροφόρων ἀνὴρ φέρων ἀκάνθινον στέφανον καὶ βαρὺν ἐπὶ τῶν ὤμων σταυρόν. Ἄπας ὁ ὑπεράνθρωπος οὗτος κληρὸς ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῶν στασιδίων· ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐκεῖνος τοῦλάχιστον, ὅστις ἔφερε τὰ ἐμβλήματα τοῦ Γολγοθᾶ, ἐκάθησεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου. Οἱ δαίμονες ἤρχισαν τότε κατηγοροῦντες τὸν ἐπίσκοπον, οὐ καὶ αὐτὸ τὸ στόμα ἐκράτουν στερεῶς δεδεμένον. Ὁ κατηγορούμενος, προσκληθεὶς ν' ἀπολογηθῆ, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ οὐδὲ γρῦ, εἴτε συναϊσθανόμενος τὸ βᾶρος τῶν ἁμαρτιῶν του, εἴτε στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ φιμώτρου. Ἡ εὐσπλαχνὸς Παναγία ἐπειράθη τότε νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, γονυπετήσασα πρὸ τοῦ Σωτῆρος· ἀλλ' ὅτε ἤκουσεν ὁποῖον ἀσελγείας τέρας ἦτο ὁ γέρον ἐπίσκοπος, τολμήσας νὰ νυμφευθῆ γυναῖκα μεμνηστευμένην τῷ υἱῷ της, εὐθύς ἀπεσύρθη ἡ Θεοτόκος, καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ ἐρυθρὸν ὑπὸ τῆς αἰδοῦς πρόσωπόν της. Ὁ Ἰησοῦς ἔνευσε τότε τῷ Ἀγγέλῳ Μιχαήλ, τοῦ ὁποῦ ἡ μάχαιρα ἤστραψε καὶ κατέπεσεν· εἶτα δὲ ἐσβέσθησαν αἱ λαμπάδες, καὶ τὸ πᾶν ἠφανίσθη ἐν τῷ σκότει.

Ὁ ἄφωνος μάρτυς τῆς σκηνῆς ταύτης, νομίζων ὅτι ἠπάτατο ὑπὸ ὀπτασίας νυκτερινῆς, προεχώρησε μετὰ δειλίας πρὸς τὸ θυσιαστήριον, ἀλλὰ προσκόψας κατ' ἀψύχου ὄγκου κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, καὶ ἔτρεξε δρομαῖος νὰ κλεισθῆ ἐν τῷ κελίῳ του. Τὴν δὲ ἐπιούσαν οἱ ὑπηρεταὶ τῆς ἐκκλησίας εὗρον παρὰ τοὺς πόδας τοῦ θυσιαστηρίου τὸ ἀκέφαλον σῶμα τοῦ ἐπισκόπου. Τὸ κατηραμένον λείψανον ἐρρίφθη εἰς τοὺς λύκους, καὶ αἱ αἰμοβαφεῖς πλάκες ἀφέθησαν ἀσπόγγιστοι, καλυφθεῖσαι μόνον διὰ μικροῦ τάπητος. Κατὰ πᾶσαν δ' ἔκτοτε χειροτονίαν ἕκαστος νέος ἐπίσκοπος Μαγδεβουργοῦ ἐφέρετο ἐκεῖ ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ συνηγμένου κλήρου, καί, ἀφαιρουμένου τοῦ τάπητος, ἐδείκνυντο αὐτῷ τὰ ἐρυθρὰ ἶχνη τῆς τιμωρίας τοῦ ἱεροσύλου.

Τὴν ἱστορίαν ταύτην ἐξελεξάμενη μετὰ μύριων τοιούτων

ῶν βριθοῦσιν οἱ χρονογράφοι καὶ τὰ μεσαιωνικὰ συναξάρια, ὡς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀποδεικνύουσιν οὐ μόνον εἰς ποῖον βαθμὸν ἐξαχρειώσεως ἔφθασεν ὁ τότε κληρὸς, ἀλλὰ καὶ πόσον συγγενεὺς μετὰ τῆς ἀσεβείας ἡ δεισιδαιμονία· οὐδὲν τῷ ὄντι βδελυρότερον καὶ ἐνταυτῷ ἀσεβέστερον τῆς εἰς τὸν Ἰησοῦν ἀποδιδόμενης ταύτης δολοφονίας. Ἄν τὸ χάσμα, τὸ χωρίζον ἡμᾶς ἀπὸ τῶν νεκρῶν, δὲν ἦτο ἀνυπέρβατον, ἂν αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἠδύνατο, δίχως νὰ διαταράξῃ τοὺς κειμένους νόμους, νὰ ἐπανερχῆται πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ ἄλλην μορφήν, πλὴν τῆς μεταλήψεως, ἀντὶ τοῦ Οὐδοῦ βεβαίως ἤθελε πατάξῃ τοὺς αὐτουργοὺς τῆς αἰσχρᾶς ἐκείνης κωμωδίας, τὸν δὲ δυστυχῆ ἐπίσκοπον ἤθελεν ἐνεγείρει, λέγων αὐτῷ ὡς τῇ μοιχαλίδι «ὑπαγε καὶ μηκέτι ἁμάρτανε». Ἄν τὰ ἐν οὐρανῷ μακάρια πνεύματα ἠδύνατο νὰ ὀπλισθῶσι δι' αἰσθητῆς ῥομφαίας πρὸς τιμωρίαν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς κακουργούτων, οὔτε οἱ ἱεροεξετασταὶ ἤθελον προφθάσει τοσοῦτους νὰ καύσωσιν ἀνθρώπους, οὔτε ἡ ἁγία Εἰρήνη νὰ τυφλώσῃ τὸν υἱόν, οὐδ' ὁ Ἀλέξανδρος Βοργίας νὰ φαρμακεύσῃ τοὺς ὑπηκόους του διὰ τοῦ ἄρτου τῆς Εὐχαριστίας Ἄλλὰ τὸ θανατόνειν δέδοται εἰς μόνους τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νόσους καὶ τὸ γῆρας. Ὁ δὲ Θεὸς εἶναι μόνος τῆς ζωῆς ὁ ὑπέρτατος διανομεύς, καὶ οὔτε εἰς τοὺς ἀγγέλους ἐπιτάσσει ἔργα δημίων, οὔτε παρὰ τῶν ἱερέων του ἀπαιτεῖ νὰ στέλλωσιν ἀνθρώπους εἰς τὴν κόλασιν δι' ἀναθεμάτων.

ΕΜΜ. Δ. ΡΟΙΔΗΣ

ΓΑΜΟΣ ΕΚ ΚΑΤΑΡΟΥ

Πολλάκις ἔλεγον εἰς τὸν φίλον μου Ζ... «Πρόσεξε! θὰ παγιδευθῆς!» ἀλλ' ἐκεῖνος μοὶ ἀπήντα πάντοτε: «Ἄ! δὲν βαρύνεσαι! διὰ τῆς πείρας δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χαιρεντίζεσαι μὲ τὰς νυναϊκάς» — «Ὅποιος παίξῃ μὲ τὴν φωτιὰ θὰ καῆ ἐπὶ τέλους! Πρόσεξε!» — «Μπᾶ! ὑπελάμβανε μειδιῶν, εἶνε ἀκινδυνότατον καὶ τὰς εὐαρεστεῖς τόσον πολὺ!... Καὶ τί ἀπρεπὲς εἶνε νὰ λέγῃς εἰς μίαν γυναῖκα ὅτι εἶνε ὠραία καὶ νὰ χαιρεντίζεσαι; Τὶ μέγα δεινόν, σὲ παρακαλῶ, εἶνε δι' ἐμέ, ἐπειδὴ θὰ ὑπεκρίνωμαι τὸν ἐμπαθῆ ἔραστον καὶ θὰ προσποιούμαι ἐνθουσιασμόν πρὸς ῥομαντικὰς νύκτας, ποιητικὸς ὄριζοντας, μελωδίας τοῦ Shubert, μετὰ μιᾶς ξανθῆς ροδοπαρείου, αἰσθηματικῆς, ὄνειροπολούσης ἐνωσιν καρδιῶν; Τὶ δύναται νὰ μοὶ συμβῆ; ἐπειδὴ θὰ προσποιούμαι συγκινήσεις καὶ φλόγας καὶ σκοτοδίνην; Ἄ μὴ φοβεῖσαι!

Ἄγαπα ὄλας τὰς ὠραίας, αὐτὴν, ἐπειδὴ ἔχει κόμην Μαγδαληνῆς, ἐκείνην, ἐπειδὴ τὸ στόμα της μειδιᾷ ἀκαταπαύστως, τὴν ἄλλην, ἐπειδὴ αἱ παρειαὶ της εἶνε χνοῶδεις, ὡς ῥοδάκινα, τὴν ἄλλην, ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶνε γαλανοί, ὡς ὁ οὐρανὸς τοῦ ἔαρος, καὶ μὴ σὲ μέλλει! à la Δὸν Ζουάν! ἡ καλλιτέρα ζωὴ!... Ταῦτα, ἐν συνόψει, μοὶ ἀπήντα πειστικῶς ὁ φίλος μου Ζ... ἐξακολουθῶν τὸν Δὸν-Ζουανικὸν του βίον. Καὶ ὡς πάντες οἱ κεκτημένοι ἀξιόλογον περιουσίαν, διαδηλῶν ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῆ ποτέ. Ἦτο τεσσαρακοντούτης τὴν ἡλι-

κίαν, αἱ δὲ βιωτικαὶ τοῦ ἐπιτυχίαι ἔβαινον αὐξάνουσαι, εἰς τρόπον ὥστε νὰ νομιζῶ ἑμαυτὸν ἠπατημένον ἐν τῇ ιδέᾳ ὅτι δὲν θ' ἀποφύγη τὴν μεγάλην ἀνθρωποπαγίδα, ἐν ᾧ ἐξ ἑτέρου αὐτὸς ἐγίνωσκε κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος τὸν γυναικεῖον Κώδικα.

B.

Πρωῖον τινά, τὸν βλέπω ἐρχόμενον σιγὰ σιγὰ καὶ κατηφῆ «σὰν βρεμμένη γάτα».

— Αἱ! ξανθὴ ἢ μελαγχροινὴ; τὸν ἐρωτῶ γελῶν.

— Ἐκνθὴ, φίλε μου! . . .

Ἄλλὰ εἶπε τοῦτο τόσο σοβαρῶς, ὥστε τὸν παρετήρησα περιέργως.

— Αἱ, καλὰ! τί, ἀγρία εἶνε αὐτὴ ἢ «καινούργια»;»

— Ὁχι! ἀδελφέ. ὄχι! . . . ἀλλὰ, ἔλα νὰ προγευματίσωμεν καὶ σοῦ τὰ διηγοῦμαι.»

Προφανῶς συνέβαινε τι σπουδαῖον. Μετέβημεν εἰς τι ζυθοπωλεῖον καὶ ἐκαθήσαμεν ἐπὶ πολὺ, ὅτε, ὁ φίλος μου αἴρνης διότι ἐγὼ δὲν ἤθελον νὰ τὸν ἐρωτήσω πρῶτος, μοὶ λέγει ἀποτόμως: «Νυμφεύομαι!»

Ὀλιγώτερον θὰ ἐξεπληττόμην, ἐὰν μοὶ ἔλεγεν ὅτι σκοπεῖ ν' ἀπαγάγη τὴν Σουλτάναν Ἀϊσσέ. Μηχανικῶς μόνον ἔλαβα τὴν χεῖρά του:

— Εἶχες δίκαιον, φίλε μου μου! εἶπε στενάζων.

— Τί λέγεις, ἀδελφέ; ἀλήθεια;

— Ὁ γάμος εἶνε ἂν ἐφέλλισε.

— Καὶ εἶτ' εὐχαριστημένος;

— Ναι καὶ ὄχι.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω.

— Ἄκουσον, ὑπέλαβεν· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προεἶδες ἐπηλήθευσεν, ἐ...παγιδεύθη καὶ διὰ τοῦ παραδοξοτέρου τρόπου, οὔτε δύνασαι νὰ τὸ φαντασθῆς. Ἄχ! ἀναθεματισμένη καταβροχή. . .

— Αἱ; . . . καὶ τὴν ἀγαπᾷ;

— Ναι καὶ ὄχι.— Δὲν σ' ἐννοῶ. . . Καὶ τίς σὲ βιάζει, δὲν εἶσαι ἐνήλικος; . . . καὶ ἡ ξανθὴ Σου συναινεῖ εἰς τὸν γάμον;

— Τὸν ζητεῖ ἐμπαθῶς!

— Ἄ! εἰπέ μου λοιπόν, τί συμβαίνει; Διηγήθητί μου τὰς περιστάσεις, προδήλως σοβαράς, αἵτινες σ' ἐζώθησαν εἰς τοιαύτην ἀπόφασιν, σέ, τὸν ἀφθωρότερον ἄνθρωπον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου! . . .

Ὁ φίλος μου ἤναψε συγάρων καὶ στηρίζας φιλοσοφικῶς τοὺς ἀγκῶνάς του ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἶπε, βραδέως καὶ ταπεινοφώνως.

— Γνωρίζεις τὴν Εὐαν Κ. . . τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ ἔδωκε πέρυσι χορόν, ἐμποιήσαντα τόσην αἴσθησιν; Τὸ βλέπεις ἀκόμη τὸ ἄβρον ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζον ἐγὼ «κόρη τοῦ Ὁτσιαάνου» ἕνεκα τῆς χρυσῆς τῆς κόμης καὶ τῶν βαθουκυάνων, ὡς τὰ μεσουράνια, ὀφθαλμῶν τῆς. . . τὴν Εὐαν, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα, ὅταν βυθίζεται ἐν τῇ ἐκστάσει, φαίνεται

ποθοῦν τὸν οὐρανόν, ὡς ἡ ἐξόριστος τὴν πατρίδα! . . . Ὑποκρίνομαι τόσο σπουδαίως τὸν ἐρωτόληπτον, ὥστε. . .

— Ὡστε τὴν ἀγαπᾷ πραγματικῶς;

— Ἀκριβῶς ὄχι· ἀλλ' αὐτὴ πιστεύει εἰς τὸν ἔρωτά μου. καὶ, ἐπὶ τέλους, εὔρεν εἰς ἐμέ τὸ ἰδανικόν τῆς· ἐν τῇ παρθενικῇ τῆς ἀθωότητι, παραφερομένη ὑπὸ τοῦ ῥομαντικοῦ τῆς πνεύματος ἔθεσε τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὴν ἰδικήν μου, ὡς μνηστῆρός τῆς· ναί, ἐπαγιδεύθη, φίλε μου, καὶ οὔτε ὑπάρχει μέσον ν' ἀνακαλέσω τὸν λόγον μου. Φαντάσθητι, ὅμως ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος ἀπεφασίσθη κατὰ τοῦ παραδοξοτέρου τρόπου.

» Ἐχαριεντιζόμενη ἀπλῶς μετὰ τῆς Εὐας ὡς μετὰ πάσης ἄλλης γυναικὸς καὶ, ὁμολογουμένως δὲν ἠπατήθη εἰς τὴν ἐκλογὴν. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἀπέβλα πασαν φιλοσοφικὴν διάθεσιν, ἐκ τῶν συνήθων μοι, καὶ τὴν ἐπλησίαζον ὡς ἐραστής, ἀπαυδεύσας ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τῶν περιπετειῶν· ἐζήτησαν ν' ἀναγνώσω εἰς τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμούς τῆς τοὺς μυχιαίτερος τῆς πόθους· ὠμίλουν πάντοτε ποιητικῶς· ὁ Λαμαρτίνος ἦτο ὁ ἄριστος τῶν ποιητῶν, ὁ Μότσαρτ ἐξισούτο πρὸς τὸν Δάντην, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἠνθούσαν εἰμὴ τὴν ἔνωσιν τῶν καρδιῶν. Τέλος ὅλη ἡ ποίησις τῶν παρθένων ἔρωτος νεανίδων ἦτο τὸ ὄνειρόν μου. Καθ' ἐκάστην κατέκτων ἔδαφος ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ὠραίας ταύτης ξανθῆς ἐρωτολήπτου, ὅποτε, πρὸ ἐνὸς μηνός, προσεκληθῆν εἰς οἰκογενειακὴν ἐσπερίδα. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἶχον φοβεράν καταρροήν! Καὶ χάρις εἰς αὐτὴν νυμφεύομαι.»

Γ.

Ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω καὶ προϋτιθέμην νὰ ἐρωτήσω τὸν φίλον μου πῶς διάβολο, νεᾶνις τόσο ἰδανικῶς ῥομαντικὴ καὶ αἰσθηματικὴ, ἦτο δυνατόν νὰ ἐρασθῆ ἐνὸς καταρροϊζομένου. Ἄλλ' ὁ Ζ. . . ἐξηκολούθησεν ἀμέσως: «Εἶχον λοιπὸν φοβεράν καταρροήν, πρωτοφανῆ, ὁποία ποτε νὰ μὴ καταλάβῃ ἄνθρωπον! ἐγκεφαλικὸν κατάρρου, τὸν ἀθλιέστερον πάντων. Πλειστάκις ἐπανελάβον εἰς τὴν Εὐαν ὅτι μόνον τὰς, ὡς αὐτὴν γυναικῶς ἠνθούσαν, τὰς ζώσας ἐκτός καὶ ὑπεράνω τῶν ἀνθρωπίνων: πλειστάκις δὲ ἐθλίψα περιπαθῶς τὴν χεῖρά τῆς καὶ βυθίζων τὸ βλέμμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς τῇ ὠμίλησα τὴν μυστικὴν γλῶσσαν τῶν ὁνείρων τῆς.—Τὴν ἐσπέρα* λοιπὸν ἐκεῖνην ἐκάθισε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον. . . Γνωρίζεις τὸ μουσικόν τῆς ταλαντον καὶ τὸ ἀνήκουστον αἶσθημα μεθ' οὗ ψάλλει.

«Προανέκρουσε τὸν «Χορὸν τῶν Ἀρθῶν» τοῦ Κέττερερ· τῇ αἰτήσει τῆς δὲ ἔστην παρ' αὐτῇ καὶ τῇ ἔστρεφον τὰ φύλλα τῆς μουσικῆς. . .

«Ἄχ! φίλε μου, ἐὰν σὲ καταλάβῃ ποτε ἐγκεφαλικὸς κατάρρου, δ' ὄνομα Θεοῦ! μὴ πλησιάσης εἰς συναναστροφὴν.

«Ἐν ᾧ ἐκλίνα ἐν σπουδῇ διὰ νὰ στρέψω τὸ φύλλον, πίπτει ἐκ τῆς ρινός μου μία σταγὼν ἐπὶ τῆς μουσικῆς. Ἄλλὰ μετὰ μεγίστης ταχύτητος, λαθὼν τὸ ρινόμακτρον μου, τὴν ἐσπόγγισα ἀμέσως, αἰσθανόμενος θερμὰς τὰς παρειάς μου. Ἡ Εὐα μὲ παρετήρησεν· ἐρρίγητε σύσσωμος, ἀλλ' οἱ δάκτυλοί τῆς

ἐξηκολούθησαν, καὶ ὀλονέν παραφορώτερον, περούμενοι ἐπὶ τῶν λευκῶν φθόγγων.

« Ἄλλ' αἶφνης, νέα σταγῶν καταπίπτει! τώρα ὅμως ἡ ἀναθεματισμένη δὲν πίπτει ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ βιβλίου, ἀλλά... ἄχ! φίλε μου!... πίπτει ἐπὶ τῶν ἀκτινοβολούντων γυμνῶν ὤμων της, καὶ ὀλισθαίνει κάτω, εἰς τοὺς κόλπους της!... Καὶ πῶς νὰ δυνηθῶ τώρα νὰ τὴν σπογγίσω!... »

« Καταισχυνόμενος, ἔφερα τὸ βινόμακτρον μου ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐκάλυψα τοὺς ὀφθαλμούς... Μόλις ὁ χορὸς ἐτελείωσε μετ' ὀλίγον, τρέχω κάτω εἰς τὸν κῆπον, ἐν ᾧ ἡ Εὐα ἐδέχετο συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει της. — Κατηραμένη καταρροή! ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν συλλογιζόμενον τὸ συμβάν μου

« Αἶφνης, βλέπω σπεύδουσαν πρὸς με τὴν Εὐαν, ἥτις δακρύουσα μοὶ τεινεί τὴν χεῖρα, καὶ ἐν ᾧ ἐγὼ προϋτίθεμην νὰ ψελλίσω λέξεις τινὰς ζητῶν συγγνώμην :

— Ἄχ! μοὶ εἶπεν ἀμέσως διὰ τῆς ἡδυτέρας φωνῆς της καὶ μετ' ἀνεκφράστου αἰσθήματος, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τοιοῦτον δάκρυ!

Καὶ προσέθηκε δεικνύουσα τὴν καρδίαν της :

— Ἐδώ, ἐδώ μένει!... καὶ ἀφοῦ σεῖς μόνον μ' ἐννοεῖτε, λάβετε τὴν χεῖρα μου : τὴν θέλετε ;

» Ἐγὼ ἔφερα μηχανικῶς τὴν ἀβρὰν χεῖρά της εἰς τὰ χεῖλη μου ἀπορῶν καὶ ἐξίσταμενος, ἐν ᾧ προσήρχετο καὶ ἡ μήτηρ της.

— Σεῖς λοιπὸν τὴν ἐννοεῖτε τὴν ἀγαπητήν μου κόρην; αἶ; εἶπε, καὶ θὰ τὴν ἀγαπᾶτε ;

» Ἐγὼ ἐξηκολούθουν κρατῶν τὸ διάβροχόν μου βινόμακτρον.

— Τοιαύτη καρδίᾳ ἢ ἰδικῇ σας Σας, ἐχρειάζετο εἰς τὴν κόρην μου, διὰ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν ἰδικὴν της.

» Ἐφερον πάλιν συγκεχυμένος τὸ βινόμακτρον ἐπὶ τοῦ προσώπου μου.

— Αὐριον, μοὶ εἶπε τότε χαμηλοφώνως ἡ μήτηρ, θὰ ὀμιλήσωμεν.

» Τί νὰ ἐπραττον; ἐπέστρεψα... καὶ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας νυμφεύομαι. — Ἀλλοίμονον! φίλε μου, μακρὰν ἀπὸ ἐγκεφαλικῶν κατάρρους. Ποσάκις μοὶ ἀνέφερον περὶ τοῦ δακρύου ἐκείνου, ὡς προκληθέντος δῆθεν ὑπὸ λεπτοτάτου καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος!... Καὶ ὅσῳ συλλογίζομαι ὅτι διὰ νὰ εὐαρεστῶ τὴν Εὐαν πρέπει νὰ καταρροίζομαι!... »

Τοιοιουτρόπως ἐνυμφεύθη ὁ φίλος μου Ζ... »

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ]

E. I. E.

ΚΑΡΜΕΛΑ

(Συνέχεια ἴδου προηγούμενον ἀριθμὸν).

VI

Μετὰ ἓνα μῆνα ὁ ἰατρός καὶ ὁ διοικητὴς εἶχον συνδεθῆ στενωῶς. Ἡ ταυτότης τῆς τε φύσεως καὶ ἡλικίας, καὶ ἡ ἀνά-

γκη τοῦ νὰ εὐρίσκωνται ἁμοῦ ἀπὸ πρωῒς μέχρις ἐσπέρας εἰς χωρίον ἔνθα δύναται τις νὰ εἴπῃ δὲν ὑπῆρχον ἄλλαι τῆς θέσεως των νέοι συνείτινεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὸ νὰ γνωρισθῶσι καὶ ἀγαπηθῶσιν ἀμοιβαίως ὡσεὶ ἦταν ἀρχαῖοι φίλοι. Διακρούοντας ὅμως τοῦ μηνὸς ἐκείνου ὁ εἰς αὐτῶν, ὁ ἀξιωματικός, εἶχε μεταβληθῆ εἰς βῆθμον ἀπίστευτον. Τὰς πρώτας ἡμέρας ἔγραψεν εἰς Νεάπολιν καὶ τῷ ἐστάλησαν βιβλίον τινα, καὶ καθ' ἐσπέραν ἐπὶ δύο τρεῖς ἑβδομάδας δὲν ἐπραττεν ἄλλο ἢ νὰ συζητῇ μετὰ τοῦ ἰατροῦ.

Ἡμέραν τινὰ, κατόπιν ἐρωτήσεων τινῶν πρὸς τὸν σύνοικον ὁ ἀξιωματικός ἐκάλεισε παρ' αὐτῷ τὸν μόνον τοῦ χωρίου βιβλίον, ἐπεσκέφθη εἶτα τὸν μόνον ἐν τῷ χωρίῳ ἔμπορον καὶ τὸν μόνον πιλοποῖόν, καὶ τέσσαρας ἡμέρας κατόπιν εἶχεν ἐξέλθει εἰς περίπατον παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἐνδεδυμένος ἐκ ρωσικοῦ ὑφάσματος καὶ φέρων μέγαν ψάθινον πῖλον καὶ λιμοδέτην κυανόχρωα. Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, συναντήσας αὐτὸν ὁ ἰατρός ἠρώτησε — Λοιπὸν ; — Τίποτε. — Οὔτε ἐν σημεῖον ; . . — Τίποτε, τίποτε. — Δὲν βλέπεις ὑπομονή. — Καὶ ὁ ἄλλος εἶχεν ἀποκριθῆ θαρραλέως. — Οὐδέμιαι ἀμφιβολία.

Ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ χωρίου ἐγνώριζε διάφορα μουσικὰ ὄργανα. Ἡμέραν τινὰ ὁ ἀξιωματικός εἶχε πορευθῆ παρ' αὐτῷ καὶ ἔνευ προομιῶν. — Θὰ μοὶ κάμῃς τὴν χάριν — τῷ εἶπε — νὰ μοὶ δώσης ὀλίγα μαθήματα κιθάρας. — Καὶ ὁ εἰσπράκτωρ ἤρχισεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης διὰ καθ' ἐκάστην διδάσκων τὸν ἀξιωματικόν, ὅστις ἐμάθανε θαυμασίως. — Πρέπει νὰ ἔχητε ὠραίαν φωνήν, — τῷ εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ διδάσκαλος. Καὶ ὄντως εἶχεν εὐγενῆ φωνήν. Ἦρχισε καὶ νὰ ᾄδῃ καὶ εἰς διάστημα μηνὸς ἦδε τὰ σικελικὰ ᾄσματα μετὰ τρόπου καὶ γλυκύτητος οὐ μικρὰν προξενούσης εὐχαρίστησιν. — Εἴχομεν ἓνα ἄλλον ἀξιωματικόν, ὅστις ἐπαιζεν ὠραῖα καὶ αὐτός! — τῷ ἔλεγε ποτε ὁ εἰσπράκτωρ. — Στροφὴν τινα — προσέθηκεν ἄλλοτε — ἦν ἐτραγῶδει πάντοτε . . . μίαν στροφὴν . . . περιμένετε ἅ πόσον ὠραῖα ἐτραγῶδει αὐτήν! Ἦρχιζε . . . Τὴν εἶχε κάμει ὁ ἴδιος ; ἤρχιζε :

« Στὰ πόδια, σου Καρμέλα,
ἦσυχ' ἀκουμισμένος
στὴν ὄψι μὲ θωρήματα
στὰ μάτια μὲ φιλήματα
τῆς ὠραίας μου θὰ κάνω.

« Στὸ στήθος σου τὴν ὑστερὴν
ἡμέρα θὰ ταχύνω
μὲ πρόσωπο ὠχρότατο,
ἦρεμο, ἡσυχώτατο,
κ' ἐκεῖ θελ' ἀποθάνω ».

— Ἀκόμη μίαν φορὰν. — Ὁ εἰσπράκτωρ τὴν ἐπανελάμβανε. — Τραγῶδήσατε αὐτήν. — Τὴν ἐτραγῶδει.

Ἄλλοτε πάλιν, κατόπιν μακρᾶς μετὰ τοῦ καπνοπώλου συνδιαλέξεως, ἐπορεύθη παρὰ τῷ ἀρχηγῷ τῶν καρδιοφόρων καὶ τῷ εἶπε. — Μοὶ εἶπον ὅτι εἴθε δεινὸς ζιρομάχος.

— Ἐγὼ ; ἀγαθὲ Θεέ, εἶνε δύο ἔτη ἀρότου δὲν εἶδον τὴν σπαθὴν αἱ χεῖρές μου. — Θέλετε νὰ ἀνταλλάξῃτε ὀλίγα κτυπήματα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ; — Καὶ πόσον εὐχαρίστως. — Τότε ἄς ὀρίσωμεν τὴν ὥραν. — Ἡμέρας δὲ τινὰς μετὰ τοῦτο, ἐκάστην πρωῒαν, πάντες οἱ διερχόμενοι τῆς πλατείας ἤλουον μέγαν κρότον σπαθῶν καὶ κρότον ποδῶν καὶ φυτῆματα καὶ